

Guillem Frontera

Escriptor

‘La vida dels cossos’ és la nova novel·la de Guillem Frontera que acaba d’editar Proa i que es presenta el dia 12 a la llibreria Jaimes de Barcelona. L’autor hi reuneix diversos gèneres i torna a un dels seus grans temes: les societats turístitzades

ISAAC BUJ

“Escriure una novel·la també és negociar”

◆◆◆◆ Cristina Ros / Palma

Abans de començar a llegir *La vida dels cossos* ens recomaneu que no relacionem la història amb personatges i fets reals relativament coneguts. Però tot d’una ens trobem amb Paula Moncada, figura central de la novel·la. ¿Hi ha cap relació amb la dona Obdúlia de Llorenç Villalonga? ¿És aquesta una obra villalonguiana, si més no perquè descriu un món en fallida?

No, no. Potser podem parlar de si hi ha un univers Moncada, però aquesta novel·la no està feta amb la intenció d’establir-hi una vinculació. Són més aviat acudits privats. Tant na Paula com en Salvador, dos dels tres protagonistes, han viscut el confort, però només l’han pogut resistir dues generacions. El context és important: Barcelona, Madrid, Mallorca, un poquet de Tunis, són els llocs on viuen una història molt intensa i no la viuen en laire. Els personatges d’una novel·la estan sotmesos a la llei de la gravetat. Has d’explicar quina és

la realitat d’aquests llocs. A Mallorca, els pares d’aquests dos personatges havien fet una pensioneta en una cala que esdevé un hotelarro llogat a un turoperador. Són coses que tenen un caràcter real però també un de simbòlic, com el senyor que, arribat a Mallorca des de les guerres d’Àfrica en què havia matat el que no està escrit –i a l’illa també se suposa que havia matat la seva dona–, va fer un xalet dins un pinar i ara és un bordell. Tot es va degradant. És perfectament versemblant.

És una constant en la vostra obra la pregunta que es fa en Salvador: “Com es creen i desapareixen o es consoliden els vincles de les persones amb els llocs?” Hi heu trobat resposta?

No se m’havia acudit, però és cert que això s’ho han preguntat molt en les meves obres. És una inquietud que sorgeix en moments de canvi, en què la societat permet que hi ha-

“**ES POT MANTENIR EL QUE ÉS ESSENCIAL DE LA VIDA, PERÒ ESTÀ ATACAT PER MOLTS AVATARS I ALTRES COTXINADES**”

gi un transvasament de propietats important, també un trasbalsament. Entre les persones que han experimentat una millora notòria del seu estatus econòmic hi ha una ànsia desmesurada d’arrelament als llocs que han conquerit.

Torneu a un dels vostres temes, el de la societat turístitzada.

Per a l’arrelament, el tipus de societat que creix sota el paraigua del turisme té una quantitat d’inconvenients absolutament increïble. El turisme és una activitat que ho trastoca tot. Posa constantment davant els ulls de la gent trossets de mirall, i a canvi d’aquests trossets de mirall la gent entrega el seu passat, la seva vida, els seus béns, ho bescanvia tot. I es creen uns lobis que volen un país al seu servei, només pensen en el que els va bé a ells, amb la història que creen riquesa. Tots sabem que el que han creat és una societat cada dia més pobre. És més, les grans in-

versions públiques es fan per poder atendre les necessitats del negoci.

Heu volgut fer un retrat social amb *La vida dels cossos*?

No ben bé. La meua pretensió és contar, descriure, narrar, uns fragments del curs de les coses, de la vida, uns objectius molt generals que després has de sostenir amb uns canyissos. En aquest cas, el tema central de la història és la pervivència, la difícilíssima i noble pervivència de l’amistat de tres persones de característiques molt diferents i de classe social molt dispar i com, al llarg de la vida, amb amors molt intensos i amb rebuigs molt dolorosos, a pesar de tot això l’amistat es manté inalterable des de nins fins al final. No diria que és una metàfora, però sí que s’hi troben solucions metafòriques del que és la vida en aquest país nostre: el que és essencial es pot mantenir, però està atacat per molts avatars i altres cotxinades.

Novel·la romàntica, social, eròtica i també negra. Tot i la reunió de gèneres, el llenguatge respon al títol del llibre: és absolutament carnal. He cercat la corporeïtat del llenguatge. Els cossos són els dispositius de l’experiència, tot passa per ells i ho duen tot escrit. El llenguatge de la novel·la neix d’aquest plantejament del cos com a mirall, com a retrat de l’experiència. He cercat una gran sensualitat de l’escriptura fins i tot en els passatges que no són escenes eròtiques.

També canvieu de narrador fins i tot en un mateix paràgraf i aneu endavant i enrere en el temps. Com us ho heu plantejat?

Quan escrius, tot això et ve exigit per la mateixa història. L’escriptor no és tan poderós. Ho és en el sentit que pot crear, però mentre ho fa ha de negociar constantment amb els personatges. Escriure una novel·la també és negociar. Jo m’hi he trobat molt bé, amb aquesta novel·la.

Què li demaneu a una novel·la en general i a aquesta en particular?

Vull que les novel·les siguin un lloc on em pugui mirar, que em mostrin un món en el qual jo em puc ubicar i ho facin d’una manera que jo no havia vist exactament així. I voldria que el lector, quan hagi passat per *La vida dels cossos*, vegi que ha passat per davant un mirall.

Paula de Moncada hi diu: “Som del segle passat, te n’adones?” Queda tan lluny el segle passat?

Encara que només hagin passat 18 anys, el segle passat ens queda lluny, si més no pel que fa a les expectatives que en teníem en el segle XX i que s’han dissolt ben aviat en el XXI. ◆◆